

KHIMATA
KHIMATA
KHIMATA
KHIMATA
KHIMATA

М. Р. Керри

КНИЖКА
НА КОМА

Арлайн Студиос
София, 2021

М. Р. Сагєу

THE BOOK OF КОИГ

copyright © 2020 by М. Р. Сагєу

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описание на имена, персонажи, места и случки са продумани в обработката на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчитат на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КНИГАТА НА КОИГ

2021 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: М. Р. КЕРИ

Превод: © 2021 Деница Райкова

Редактор и коректор: Полина Павлинова

Корича: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-229-0

На Лин, Дейви, Бен, Лу и Кам, с любовью

Имам га ви разкажа една история. Вече от гъраго време мислех га започна, и ето че го правя, обаче ви предупреждавам, че може га не звучи гадко. Никога не съм правил такава нещо преди, затуй нямам карта, нацшна, и не мога га преценя колко от онова, гето ми се случу, си струва разправянето. Мононо казва, че съм като някой, който се опитва га се погстриже без огледадо. Твърге гъраго, и въщност не е имало защо га си правиш труда. Твърге късо, и вероятно ще съжаляваш. А и в гвата случая трябва га намериш начин га направши така, че гвете страни га си паснат.

Двете страни са свегните: замшних, а после си цувам пак у гома. Но тоба не е цялата история, както сигурно предполагате. Труген път минах, и в гвете поски. Преживях мегоби и изпитания, небеднък. Може га се каже, че се проваих, макар че онова, гето гонесох със себе си, като се върнах, промени света завинаги. Срецах прокувениците и техния месия, Сендас, който се Вадега в мен със спомните си очи. Прекосих руниите на Вирмаген, където армията на Миротвореца бе Вуданата срещу мен. Открих Меча на Адион, макар той га не беше каквото търсех, и ми гонесе колкото гобро, тоаквоа и зло. Водих горица и скръбна битка срещу ония, които обичах, и разбих стениите, гавали ми погдан, така, че те никога вече няма га се издигнат.

Всичко това извърших от обич и заради онова, което мислех за най-добро, но това не значи, че беше правилно. И това пак не посочва истинската причина, която е в сърцето на станалото, и онова, което е нужно, та да ме опознаете.

Целта ми е да сторя това – да ви накарам да ме опознаете, имам предвид, но не е лесна работа. Премето на живота на едни мъж, или една жена, тежи повече от допата пръст или товар гърба. Главата и сърцето, и крайниците, и всичко останало, си имат своя тежест. Дори мечтите имат тежест. Най-вече мечтите, може би. Спрува ми се, че мечтите – те са най-тежкият товар гори когато са слапки.

Както и да е, смятам да го разкажа – хубавото и лошото заедно. Лошото повече, отколкото хубавото, може би. Не за да можете да ме съгните, макар да зная, че ще го сторите. Осъждането е онова, което слушателите правят спрямо разказвачите, независимо дали е желано, или не. Но истината е, че главната причина да го разкажа не е заради мен самия. По-скоро заради хората, които никога няма да го разкажат от свое име. Та имената им да не изчезнат от света и да не бъдат забравени. Дълга им нещо по-добро, а също и на Вас. Ако това збуучи странно, слушайте и ще го изясня.

Името ми е Коли и црвам от Митън Рууд*. Въпреки че съм от там, в геттото ми никога не ме е смущавало, че не знам какво означава това име. Разни хора ще ви кажат, че „рууд“ се наричало гърбото, на което приковали мъртвия бог, но аз не мисля, че е истина. Там, където израснах, не бяха много онця, почитащи мъртвия бог или познати учението му. Побече бяха уповяващите се на Данрейк и неговите сегем тругни урока, а още повече прък бяха като мен и нямаха никаква вяра. Тогава защо га кръщават егно село на нещо, което тъй малко ги интересува?

Майка ми каза, че това било просто погрешно про-узнасяне на „Митън Роуд“**, защото имаше голям път, който минаваше точно покрай нас. Не път, по който може да се ходи, понеже целият беше от вдувбнати камъни с тождова големи гупки, че можеше га изгубиш в тях цяла обца, а път от стари времена, който ни напомня какви сме били, когато светът ни е принадежал.

Това е сърцевината на историята ми, като се замисля сега. Старите времена още ни преследват. Нещата, които са ни оставили, ни спасяват и затрудняват по неизброими начини. Те винаги са били същината на живота ми, а пътуването, което предприех, започва

* Рууд (англ. good) – Разпийте – Б.ред.

** Роуд (англ. road) – Път – Б.ред.

и свършва с тях. Ше говоря за това тогава, когато му е времето, но първо ще говоря за Митърн Рууб, понеже това е мястото, което ме осмисля, ако в съществуването ми въобще има някакъв смисъл.

То е, или беше, село с повече от двеста души. Намира се встрани от егна долина: долината на река Кадгер, в северната част на място, наречено Ангуия. По-късно научих, че Ангуия имада куп други имена, включително Британия и Аабуон, и Юкей*, но Ангуия бе онава, което ми казаха, когато бях дете.

С тоаквова много хора, можеме да си представимте, селото беше ужасно голямо място, обкръжено от ограда, стигаща до раменете на няколко от мъжете. Имаше главна улица, която се наричаше Средата, а гбе странични улици, които я пресичаха, се казаха Пегата и Яругът. Освен това имаше разни мапки пътеки, които водеха до егна или друга врата, всичките настъпани с гребни камъни, отпъкани, докато се изравнят. Никога от къщите не бе построена в рамките на петдесет крачки от оградата. Такъв беше законът на Защитниците и никога не се нарушаваше.

Аз съм Коул, както вече казах. Първо Коул Угсмит, после Коул Чакация, Коул Защитника, Коул Безалкия. Това, което съм сега, въщност си няма име, защото просто Коул. Майка ми беше Джемму Угсмит, която бе гърцера на Басо и припекяваше гъркорезниците край потока Олг Биг-Хенд. Отгледан бях за тази работа, обучен от Джемму как да удавям гървен материал от жиби гървета, без да загубя, как да го изсушавам и после да го кисна в отробната „сула“, наречена „спираца смес“, докато стане безопасно, а после да го обработвам.

Баща ми бид майстор на ключадки и ключоче. Аз съм с тъмнокафява кожа, като него, не светля като

* Юкей (англ. UK) – Съкращение, обозначаващо гумите „United Kingdom“ (англ.); означава „Обединеното Кралство“ – Б.ред.

майка ми, браш ми и сестрите ми. Не зная как се е казвала баща ми, а не мисля, че и майка ми го знаеше, или пък ако е знаела, така и не ми каза. Той гошъл чак от Хаф-Акс, за да сложи нови ключалки на Твърдината на Защитниците, и останал да пренощува в майчината ми гръскорезница. От онази нощ произлезли две неща. Едното било чисто нова канючалка на Вратата на нашата работилница, която щяла да угръжи го края на света. Другото съм бил аз. И майка ми никога не е имала повод да съжалвя поне за едно от двете.

Така че майка ми и баща ми прекарали само една изпъннена със садрост нощ заедно, а после той се върнал у дома. Понеже Хаф-Акс е тождова галече, Вестта за онава, което остава да сега себе си, вероятно никога не стигнала готам. Или пък ако е стигнала, не го е погикнала да се върне. Девет месеца сега това се появявам аз, западайки от употребата на Джемцу в голямо, шумно, свадливо семейство и къща, в която гървени-те стъргошци се насояват върху Всичко. Може да се каже, че звукът от стърженето на трупона беше моят пруспивна песен, а също и бугуцникът ми. Прясно нарязаните гърва се складираха в гвора пред къщата, за да могат да изсъхнат, а купчините бяха тъй високи, че по плагне закриваха свъцето. Не ни гаваха да се гобиджаваме го пресните гърва или го гървата, куснеци в бараката за умъртвяване: първите можеха да те повалят, а Вторите – да те отровят. Законът на Защитниците гласеше, че не може да се строи нищо от гърво, освен ако гръките не са куснали в „спираща смес“ един месец и със сиурносн са мъртви. Последното, което човек искаше, беше стениите на къщата му да се събуудят и да се съживят отново, както винаги стабаше със суровите гърва.

Майка ми имаше пет деца, гождивели да се роудят: нещо, което постигнала, без някога да се омъжва. Веднъж я чух да казва, че макар с много мъже да си

сптрувало га се „отъркавящи“, нямадо и егин на хидяда, гето га си сптрува га живееш с него. Мисля обаче, че гавно гордостта ѝ и пречеше га се омъжи. Никога не ѝ се е нравело особено га се огъва или га се погучнява на чужда воля. Беше ожесточена във всички отношения: външно ожесточено решителна и твърда, вътрешно – изпълнена с ожесточена обич, която предимно криеше.

Е, въскорезницата вървеше гостатъчно гообре, но не беше като лешен тац и имаше моменти, когато на Джемиу ѝ беше госта тругно га ни изхранва. Обаче се справяхме, по егин или груг начин: и шестимата си пропавяхме път с препъване и спорове. Понякога бяхме сегмина, защото Джемиу имаше брат, Бакс, който живя с нас известно време. Почти не го помня. Когато бях може би на три или четири аета, Защитниците му Възложиха га отнесе съобщение в Хаф-Акс. Така и не се върна, а след това никой повече не се опита га отбори отново онзи път.

После най-голямата ми сестра Лешен също ни напусна. Ожени се за три жени от Тогморт, които бяха ковачи и ножари. След това не я виждахме често, понеже Тогморт беше на шест мила от Митън Рууд гори по права диния, но се нагявах, че е щастлива, а със сигурност знаех, че е обичана.

А последен си тръгна брат ми Джъг. Излезе на лов още преди га е гори гостатъчно голям, че га стане Чакаш: направи го, като се вметкна сред ловците с на-Вегена гавла, Все егно мястото му беше там. Майка нямаше представа, че е тръгнал. Групата била отбегена в гебрите на горага – били нападнати от засада и побегени от прокугени мъже, които щели или га ги изядат, или га превърнат и тях в прокугеници. Узнахме за това, защото егна жена избяга, върпеки че я пронизали с три спреда, и се върна го портише на се-лото жива. Това беше Ааис, на която след това викаха

Безязаната Андис. Нямаха преувеличени безезиште, оставени от страстите.

Така че всеки това останалхм само аз, сестрите ми Амън и Мъа и майка ни. Делен и Джъб много ми липсваха, особено Джъб, защото не знаех дали е още жив. Той беше кротък и мид и в нощите, когато снагувахме, ми пеще, за да отклони ума ми от снада. От мисълта, че е изяден или яде хора, понякога нощем ми се допдакваше. Майка никога не плачеше. Наистина извествно време изглеждаше тъжна, но каза само: „едно гърло по-малко за хранене“. И всеки като Джъб изчезна, наистина се хранехме малко по-добре, и това в някои отношения правеше изчезването му по-ужасно, поне за мен.

Трябва да призная, че израснах госта буюн. Навремето Джъб ме укромтяваше гонякъде, но всеки като изчезна, нямаше кой да груг, който да се вземе точно с тая загана. Със сигурност майка ми нямаше нито време, нито желание за нея. Обичаше ни, но едва смогваше да върти гъркорезницата и да обработва гървата, колкото режеше. Не обеще сама всички гървета, разбира се. Имаше четирима лъци, които излизаша по нейна заръка от ноември чак до края на март, или дори април, ако обидите се за гърваха гъсти. Това не беше съвместна работа, наредена от Защитниците, а споразумение, което пещимата склучаха помежду си. На лъците се плащаше в обработени товари, по един за всеки ген работя, а Джемцу им плащаше без значение дали уловът от гения е добър, или не. Така беше редно, понеже не можеха само с гнегане да преценят кои гървета са безопасни и кои – не, но ако уловът беше лош, това значеше още малко загуба на собствените ни гърва, без никаква видима полза.

Както и да е, това създаваше постоянна работа на Джемцу. А порасналите ми сестри Амън и Мъа ѝ помагаша с работата: Амън – на граго сърце, Мъа – с навъсена гримаса и изпълнено с недоволство сърце.

От мен се очакваше да върша Всичко грудо, каквомо имаше да се върши, моест гомбенето и чисменето, носенето на Бога и грижите за зеленчуците в малкия ни парник. И аз наистина вършех тези неща, от обич и от страх прегупрека на Джемсу, който ме нараняваше повече от тежката ѝ ръка.

Около тези неща обаче имаше време просто да бъда геме и да правя Вьнубаците, глупави, своеволни неща, които гецата неизменно правят. Най-гообрите ми приятиелу бяха Хейджон Венастиш, чиято майка беше Защитник Огън, и гьцерьята на Мою Танхайг, на която Всички викахме „Спинър“*, макар кръщелното ѝ име да беше Демар. Трумата тичахме из целия Милтън Рууд и нагоре по хълмовете, докъдето успеяхме да спизнем. Понякога гори навбузахме в наполовина Вьншиця свят, който беше мястото между орагата и обръча от скрити ями, който наричахме „мястото за гебене“.

Невинагу бяхме само трумата. Понякога с нас тичаше Весо Шепърг или Дару, сестрата на Хейджон, и братовъчег му Маргю, или Бан на Глад, или някоу от момчетата вьв фермата Фростфенг, гето бяха гду-хонемп като Всички от семейството си и на Всичките викахме просто „Фростфенг“, понеже показваха кръщелните си имена с гьбжениця на ръцете. Бяхме всеки път разлучен брой, макар че сякаш винагу вугахмне егнакво силен шум и съзгадахмне егнаквп неприятности, незабисимо галу бяхме много, или малко на брой.

Прогонваха ни грагунарите в парниците, пастриите по склона напрег, спражките от наблюдавателниця пост и пазачите в края на откритата висока равнина. Към Всички тия места се отнасяхмне, сякаш ни принадежат, Вьпреку хокането, а сподетеше ли ни нещо по-дошо от хокане, приемахмне и това. Никой не ни шагеше заради семейството на Хейджон или заради това, че Демар беше осакатена.

* Спинър (англ. Spinner) – Буквално „Въртящ се“ – Б.пр.

Бихте си помислили, че Хейджон, заради проучихога и потеклото си, навърно би могъл да се гържи на по-должене: той обаче никога не го правеше. Освен това си имаше други основания да се перчи. Не бях видял никой друг, който да е тождова суден за гонимите си. Вегнъж Весо Шепърг похваляна кавга с него – май заради царата на камъчета и гали е преместил егу-кой си плочка, когато казваше, че не е – и кавгата прерасна в сбиване.

Не знам как се забърках в него, но никак го сторих. Двамата с Весо се навърнахме върху Хейджон, а пък той ни отвърна с всички сили, гокамо и тримата не се оцпавахме с кръв. В грействителност никой не побегу, но Хейджон ухвържа срещу двама ни. И първото, което каза, когато и ние останяхме без гръх и бяхме твърде натъртени, за да прогърджим да се бием, беше: „Сега ще я говорим ли тая цара, или какво?“.

Горсех се, че съм най-бърз от всички ни, но гори и могава ми трябваша известни усилия, за да надмина Хейджон. Едно от честите ни занимания, чак гокамо станахме Чакаци и гори егун-гва пъти саег това, беше да се набъзваме навсякъде зад стениите на селото, като започвахме от портата. Повечето пъти побеждавах, на костъм, както се казва, понякога обаче – не. А спечелех ли, Хейджон винаги вудгаше ръката ми и изкрещяваше: „Шампюн!“.

Никога не се ядосвахте или обиждаше, че зуби, както биха се ядосали мнозина.

Но, разбуча се, може да се каже, че имаше по-важна надпревара, в която побегата му беше почти сигурна. Защото Хейджон беше Венастин.

А гомъл Венастин бяха Зацитници.

А Зацитниците, както може и да знаете, или пък може би не знаете, бяха посетили синхрон.

Това, в общи линии, означаваше името. Ако някой биваше пробъзгасен за Зацитник, това ставаше, защото старата техника се пробуждаше, когато я

гокосне. На Защитниците се полагаше да живеят в Твърдината на Защитниците и да не участват в по-Вечето общи гейности. Ние обаче разчитахме на тях и техниката им, за да се защитаваме срещу света, за това изглеждаше честно. Освен това всеки подучава-ше шанс да се пробва за Защитник, нали? По някакъв начин обаче винаги семейство Венасшин бяха тези, за които старата техника се пробуждаше и на които отговаряше. С изключение на един път, за който ще Ви разкажа, като му гойте времето. Обаче следващо-то, което ще Ви разправа, е как Декар стана Спинър.